

Chata s krbem, deštivej duben, stará skříň, novej lak, parkety, obejvák. Marně se na mě budou dobejvat, tady se můžu ulejvat, uprostřed lesů, mimo mapu, mezi vrzajícími trámy v kořenech časů. Pryč od kvapu, parohy na stěně, deska praská jako dřevěná basa, košík na stěně je jako kůra borovic, rány oken Vršovic. Je všude kolem, ale tváří se jakoby nic. Je to podzim, obchod s kořením, čokoláda, pro některé příliš silná káva. A pak když hrabe listí, člověk mnohdy zjistí, že je kolem mnohem víc jí a i mnohem víc v ní. Je to na ní, může bejt kdekoli, určitě je i teď v tomhle pokoji.

Tam dole v zemi, kde i stromy maj svý kořeny, z hlíny připravím jí jednu postel i s nebesy. Přes veškerej odpor, každej výboj uzemní, čas jako tlapa medvědí, dřevěný hodiny, kukačky co nikdy nespí, hledám štěstí, hříby v listí. A to může bejt pěkně hořký, jak jeden nejednou najednou zjistí, když zfoukne prach z t ruhly na půdě. Neboj se kostlivce, děláš jako bys ho neznal. Pu sť do svýho světa trochu světla, není to depka, né, ne pane, je to jen tak. Všechno stárne, papír slábne, slova ale ne. Každěj je z toho po svým na větvi jak šiška, když si ulítnu mohla by mi přistát. Když to má význam tak to dám i kdyžbych měl šišlat.